

Dacă sufletul meu ar fi o carte

Dacă sufletul meu ar fi o carte, care i-ar fi povestea? Imaginează-ți doar, să fie atât de ușor. Să-l deschizi când vrei, să-l răsfoiești și să vezi totul: prin ce am trecut, ce am simțit, ce am văzut. Oare l-ai înțelege? Probabil că n-ai putea citi cuvintele lipsite de formă de pe paginile murdare, nu ai desluși propozițiile fără sens în dansul lor macabru. Ai vrea să înțelegi imaginea unei file fără contur, dar ți-ar fi prea greu și ți-ar lua prea mult, așa că ai renunța.

Un amalgam de sentimente îți conturează viața, un amalgam de sentimente te fac om. Biblioteca sufletului meu e confuză. Cărțile nu sunt aranjate în ordine alfabetică, cuvintele evadează și dansează haotic între pagini, propoziții, menite să spună ceva, se întorc pe dos și nu mai spun nimic. Tumult constant. Gândurile mele nu sunt aceleași cu realitatea. Încerc să pătrund în bibliotecă, dar haosul sufletului meu nu mă lasă. Încerc să mă prind de cuvinte, în speranța că mă vor propulsa într-o poveste cu înțeles, dar nimic. Nimic nu se întâmplă.

În colț, ținând în mână o carte fără pagini, stă Iubirea. Pare calmă, inertă și puțin rușinoasă, îmi asigură speranță. Îmi croiesc drum între paginile ieșite din cotor și o prind de mână. Totul se oprește, totul dispare, totul, cu excepția ei. Iubirea rămâne în mijlocul bibliotecii cu privirea ațintită la carte. Încerc să vin mai aproape, dar nu mă lasă picioarele. Să fie asta răspunsul? Iubirea? Asta îmi trebuie să-mi liniștesc sufletul năruș? De ce nu am realizat până acum? Tema controversată în literatură, interpretată în atâtea feluri, încât nimeni nu a înțeles-o cu adevărat.

Ce e o carte fără sentimente? O artă fără viață. Nu-mi amintesc tot ce mi-a zis bunica, eram prea mică să înțeleg ceva pe când ea se plimba vioaie prin lumea aceasta. „Atunci când oamenii suferă, iar viața lor se prăbușește, ei tind să își creeze o lume interioară ,fără griji, o evadare perfectă doar pentru ei, ca să scape, chiar și pentru o secundă, de realitatea grosolană care îi înconjoară”. Îmi amintesc că îmi zicea asta de fiecare dată când îmi citea o poveste. Bunica nu trebuia să își creeze nicio lume perfectă, pentru că aceasta o aștepta deja în orice carte. Să fie oare iubirea sentimentul care poate contura lumea mea perfectă?

Eminescu. În literatură, el este imaginea absolută a iubirii. Cine ar putea desena niște cuvinte atât de profunde ca el? Iubitor al iubirii, fire neînțeleasă și superioară, el vede iubirea ca pe un ideal menit să fie atins, ca pe un scop absolut al firii. Bacovia, pentru el iubirea reprezintă un sentiment menit eșecului, condamnat la moarte. El este nevoit să asiste la suferința adusă de un sentiment inofensiv la prima vedere și asta mă face să mă întreb: Merită ca biblioteca mea să fie conturată de iubire?

Doar acest simplu gând mă face să mă trezesc la realitate. Lumea himerică se năruie în jurul meu. Simt ceva în mână, e catifelată și ușoară, o carte. O deschid... nimic.

Plină de pagini albe gata sa fie pătate, e cartea pe care o ținea Iubirea în mână; să fie oare, acum, a mea? Un miros teluric mă amețește. O călimară plină de cerneală stă deschisă pe un raft, parcă așteptându-mă. Încep să scriu. Cuvintele nu mai sar haotice de pe hârtie, sunt hipnotizate de peniță și se supun. Mă aflu în control, dezambiguizare totală. Sufletul meu se liniștește și ascultă, ascultă cuvintele și se leagă în ritmul lor.

Dacă sufletul meu ar fi o carte, nu ar spune numai o poveste, ar fi o colecție de cuvinte, toate implorând să fie contextualizate. Tema principală, iubirea, ar liniști și cele mai haotice părți ale firii. O privire placidă, atât ar fi nevoie și s-ar rata fantasmagorica licărire a împlinirii, biblioteca sufletului meu fiind fereastra spre nenumărate vieți, învelită în sentimente care umanizează fiecare raft.